

39 Epafras' goda namn och rykte

{biblink} Kol 1:7-8, Kol 4:12, Filem 23.

I väckelsetider är det bråda tider, inte bara för Guds änglar, utan också för djävulen och hans anhang. När människor blivit uppväckt ur sin slöa duvenhet är det god marknad också för andliga kvacksalvare. Aposteln Paulus, som aldrig hade varit i Kolosse, fick i sitt fängelse besök av Epafras, som var hemmahörande i nämnda stad, och fick därigenom en utförlig rapport om läget.

Det finns alltid några för vilka evangeliet om Kristus inte är fint nog. Ibland är de kulturpersonligheter. Alltid är de religiöst intresserade. Men Zenbuddhism eller Bahai eller Transcendental meditation eller Christian Science tilltalar dem mera, och med en aning av överlägsenhet i tonfallet säger de till oss vanliga bondkristna: Jag har funnit en form av religion som en modern människa kan acceptera.

Modern tid är en tid då det nyaste gäller för det bästa. Och den romerska kejsartiden var i hög grad en modern tid. I Kolosse fanns det kulturmänniskor som ville följa med sin tid, och för dem dög inte det evangelium som Paulus, och i hans efterföljd Epafras, predikade.

Det är inte osannolikt att Epafras var den som hade grundat församlingen i Kolosse. Men när brevet till Kolosse skrevs, intog han ingen ledande ställning där. Kanske hade han blivit utmanövrerad av de kulturella. Och kanske hade han blivit utsatt för förtal eller åtminstone nedsättande omdömen. Det skulle kunna förklara, varför Paulus är så angelägen att framhålla att det sanna evangelium är just det som Epafras har predikat, att denne Epafras är en trogen Kristi tjänare och förtroende värd, Kol 1:7-8, och att han troget i sina böner kämpar för att församlingen i Kolosse måtte stå fast vid evangelium, Kol 4:12.

När Filemonbrevet skrivs, har Epafras blivit Pauli medfånge, Filem 23. Kanske har hans besök hos den fångne aposteln lett till att också han arresterats.

Ledare för församlingen i Kolosse är Arkippus, som vi genom Filemonbrevet känner som den unge sonen till slavägaren, den alltså tydligen välbärgade Filemon. Var det välbetänkt att sätta en ung rikemansson att förestå församlingen? Paulus ansåg det inte. Lägga märke till att Arkippus inte är nämnd i Kolosserbrevets inledande hälsning. Over-huvud riktar han sig i brevet inte direkt till Arkippus, utan ger församlingen i uppdrag att framföra en hälsning till honom, Kol. 4: 17. Och den hälsningen är hållen i rätt kärv ton. Inget beröm, inget erkännande, bara en förmaning att ge akt på sitt ämbete och fullgöra vad därtill hör. Kanske var herrn mer intresserad av annat. Och kanske var den kärna inom församlingen, som tog Pauli brev på allvar, en samling sådana människor som inte räknades som särskilt fina eller kulturella, men som skulle haft skäl att säga, med Karlfeldts löskerkarlar: Giv andra stora namn — nämna oss de trogna! {/biblink}

Sven Danell: Bibliska bipersoner 39